

Renata Gavenčiaková

KDO Z KOHO

Skleněný můstek s.r.o.

Rumunská 660/8, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Renata Gavenčiaková © 2019

Skleněný můstek s.r.o. © 2019

ISBN 978-80-7534-239-3

Obsah

1. kapitola
 2. kapitola
 3. kapitola
 4. kapitola
 5. kapitola
 6. kapitola
 7. kapitola
 8. kapitola
 9. kapitola
 10. kapitola
 11. kapitola
 12. kapitola
 13. kapitola
 14. kapitola
 15. kapitola
 16. kapitola
 17. kapitola
 18. kapitola
 19. kapitola
 20. kapitola
- Epilog

1. kapitola

Spojené státy americké, Kalifornie, San José, dvanáct hodin odpoledne

„Pohni tímhle trochu sem, tak precizně jak jen to jde. Dokonalost je to, co pán chce, stejně tak jako soudný den. Kdy všichni hříšníci naleznou pokání, za všechna jejich zklamání. Která pána nad námi, vybízí k trestání,“ prozpěvoval si šíleně vyzáblý muž s ulepenými hnědými vlasy. Zvedl zrak od stěny a rozhlédl se kolem sebe. Nezaznamenal však nic nového. Podzemní místnost, ve které se právě nacházel se skládala jen ze starého stolu, vyviklaných vozíků a kovových háků. Ty trčely ven z křivých zdí.

„Jde ti to skvěle, jen pokračuj,“ zašeptal ochraptěle a nepřestával opracovávat dřevěnou desku. Ta ležela na stolečku hned před ním. Otřel si zpcené čelo a znovu se pustil do broušení. Deska se kolébala ze strany na stranu a vytvářela nepříjemný zvuk. „Už brzy přijde čas na naši pomstu, můj pane, už brzy.“ Odložil brusný papír a uvědomil si, že se jeho přičiněním pořezal na dlani. „Vím, že se už nemůžete dočkat. Trpělivost je ale velmi důležitou součástí každého božího poslání, pane. Nemůže proto chybět ani v našem případě.“ Hlavu natočil do strany a spatřil skupinku čtyř krys. Naléhavě se na sebe tiskly. Nejspíš si přály, aby si jich vůbec nevšimnul. Zákeřně se rozchechtal a uchopil šedou síť. Byla zavěšená na hřebíku bílé zdi. Zkušeným pohybem ji hodil na krysy. Ty začaly pískat. Snažily se dostat ven z jejich náhlého vězení.

Zákeřně se zasmál a kulhavou chůzí zmařil vzdálenost, která ho od krys dělila. Krysy se důsledkem obrany jejich vlastních životů oháněly po jeho prstech. On však absolutně nezpanikařil a bez sebemenšího strachu se natáhnul po jedné z nich. Chvíli si ji prohlížel. Nakonec jí zakroutil krkem. Jakmile ostatní krysy vycítily její smrt, pískaly ještě hlasitěji. To ho dohnalo k pronikavému smíchu a následně usmrcení dalšího hlodavce. Když se mu o několik chvil později u nohou válela čtyři mrtvá tělíčka sám pro sebe se pyšně usmál. Sklonil se k zemi a popadl mrtvolky za ocasy. Zálibně zamručel a pohlédl na dřevěné dveře s obrovským křížem v jejich středu.

„Mám pro vás večeri, můj pane,“ pronesl hlasem naplněným pýchou nad tím, jak skvělým služebníkem byl. Sáhnuł po kovové klice a prošel dveřmi do obývací síně. První, co ho udeřilo do obličeje

byl plápolající krb. Pár kroků od něj se nacházelo i staré křeslo. Seděl v něm ON. Člověk, kterému sloužil. Člověk, kterému patřil, ale především člověk, pro kterého by udělal cokoliv. Dokonce za něj položil i svůj vlastní život.

Kalifornie, San José, Royal Avenue o tři hodiny později

„On mě nezná? Tomu nevěřím! Každý přeci zná Chloe Reyesovou,“ zamumlala drobná černovlasá dívka, která si u ucha držela mobilní telefon. „Hm,“ zamručela a běžně se rozhlédla po klidné ulici jedné z nejprestižnějších částí San José. „A cos mu na to řekla?“ zeptala se svojí nejlepší kamarádky na druhé straně linky. „Vážně?“ tázala se udiveně a nehty poťukávala po kapotě modrého jaguára. Dostala ho od otce ke svým dvacátým třetím narozeninám. „S tímhle opatrně!“ Napomenula udýchaného zrzka s řídkými vlasy. Vyndával z kufru auta akorát papírovou tašku s drahým norkovým kožichem.

„Omlouvám se, slečno,“ litoval své zbrklosti portýr a pohlédl na vysokého muže. Ten byl oblečený v černé uniformě. Postával ve stínu palmy a oba je s nic neprozrazujícím výrazem sledoval. Chloe vyhledala střed portýrova zájmu.

„Taky by tě nezabilo, kdybys Eduardovi pomohl,“ pronesla jeho směrem a s hrdě zdviženou bradou ho vyzývala k odpovědi. Cameron si sundal sluneční brýle a upřeně se zahleděl do jejich čokoládových očí. Jako vždy se v nich zračila nadřazenost.

„Jsem tu od toho, abych dohlížel na vaši bezpečnost, a ne vám nosil tašky,“ vyslovil s klidem, který se odrážel i v jeho zelených očích. Nikdy na sobě nedával znát podrážděnost. Považoval se totiž za profesionála. To mu ale pořád nebránilo v tom, aby si o slečně Reyesové utvořil svůj vlastní obrázek. Byla to rozmazlená snobka, která milovala rýpání a nemístné příkazy.

„Vydrž chvíli, Phoebe,“ pověděla do telefonu a prohrábla si po pás dlouhé vlasy. „Tak hele, Curtisi,“ namítala. Cameronova mohutná dlaň s bronzovým nádechem ji však pohotově zastavila.

„Jmenuji se Cameron,“ opravil ji nekompromisně. Chloe protočila oči a vrhla na něj znuděný obličej. „Curtis nebo Carl na jméno nesejde.“ Ledabyle mávla rukou. „Zdá se, že předtím, než tě *papá* přijal, ti nejspíš zapomněl objasnit, kde je tvé místo.“ I když nezřetelně, uslyšela z telefonu Phoebenino tiché pochechtávání.

„To si nemyslím,“ pověděl Cameron a založil si ruce na hrudi, mimochodem velice pěkné hrudi. Kdyby nepracoval jen jako obyčejný bezpečnostní agent, asi by si s ním užila krátký románek.

„Okamžitě pomoc Eduardovi s těmi taškami!“ nakázala mu s přimhouřenýma očima. Prstem mířila na vilu necelých deset yardů od místa, kde postávali. Cameron ji však dočista ignoroval. Jeho úkolem bylo, aby byla v bezpečí, což taky byla. To bylo vše, o co se staral. Ani v nejmenším ho nezajímala její zlost a pubertální chování, s kterým se mu pokoušela poroučet.

Hned co Chloe došlo, že se Cameron ani zdaleka nemá k tomu, aby konal tak, jak mu přikázala, zalapala po dechu. *Ten má ale drzost! Kdo si, sakra, myslí, že je!* pomyslela si panovačně a pohledem propalovala toho budižkničemu, který ji odmítal poslouchat. *Proč ho jen papá zaměstnal?* ptala se sama sebe a v myšlenkách zabloudila k Anthonymu. Postaršímu agentovi, který odešel do penze. Díky jeho odchodu tu měli tohle mladé kuře! Dobře, dobře tak tedy ne úplně mladé. Podle spisu, který se k ní dostal, mu bylo dvaatřicet. Vyrůstal v dětském domově v Pasadeně v Texasu. V devatenácti letech, hned po dokončení střední školy se přidal k armádě. Absolvoval dvě mise v Afganistánu a získal dokonce vyznamenání za statečnost. Dopracoval se až na pozici Generálporučík. Což bylo vzhledem k tomu, že mu v tu dobu bylo pouhých dvacet pět chvályhodné. U armády byl celkem sedm let. Ve svých dvaceti sedmi letech se odstěhoval do Washingtonu DC a přešel k CIA. Tam strávil necelých pět let svého života. Neoženíl se a ani neměl žádné děti.

„Haló? Chloe? Slyšíš mě?“ ozvala se z mobilu Phoebe. „Jo,“ reagovala mechanicky a přešla do španělštiny. Nebyl to pro ni žádný problém. Její rodiče stejně tak jako ty Phoebeniny pocházeli z Mexika. Přáli si, aby tento jazyk ovládala.

„To byl zase ten můj šampion?“ zeptala se Phoebe. Chloe si jen ztrápeně povzdechla. „Jo, nejenže je hloupý ale k tomu všemu ještě arogantní. Vždyť jsi ho slyšela!“ stěžovala si a pozorovala Camerona. Neustále postával ve stínu palmy a hodnotil potencionální nebezpečí.

„Už sis o něm pohovořila s otcem?“ zavedla řeč na téma, díky kterému si od Chloe vysloužila další dlouhé povzdechnutí. „No, to je právě to nejhorší. Promluvila a ne jednou, ale on ho zkrátka odmítá propustit! Věřila bys tomu!?“ nepřestávala si stěžovat, a přitom sledovala udýchaného Eduarda. Potácel se s tašky ke dveřím vily.

„Už se těším, až ho znovu uvidím,“ zapředla perverzně Phoebe a zasněně si povzdechla, když si vybavila Cameronův výstavní zadek. „Já myslela, že máš v nynější době někoho rozpracovaného,“ pravila s údivem Chloe a přešla na vstupní cestu k vile. I přesto že se za sebe neohlédla, cítila, jak jí je Cameron těsně v patách. „To ale neznamená, že si nemůžu užívat přítomnost jiných mužů,“ zapředla sladce. „Jo jasně,“ odfrkla si skepticky a kývnutím hlavy poděkovala staršímu světlovlasému majordomovi. Otevřel pro ně vstupní dveře vily. Překročila práh a všimla si, jak se Cameron uvolnil a chystal se diplomaticky vytratit. No jistě, dostal ji v pořádku domů. Jeho práce zde skončila. To se ale šeredně mylil, jestli si myslel, že mu to udělá takhle jednoduché.

„Héj ty, Curtisi!“ zvolala pořád s mobilem u ucha.

„Vždyť víš, že se nejmenuje Curtis. Proč ho tedy tak oslovuješ?“ smála se Phoebe. „Protože mě baví ho provokovat,“ pověděla jí a očkem zalétla k točitému schodišti. Vedlo do její ložnice. „Ty jsi ale potvora.“ „Od tebe to беру jako kompliment,“ odpověděla jí automaticky.

„Ano, slečno?“ reagoval na její zavolání Cameron. „Chci, abys mi zaparkoval auto do garáže,“ obemkla dlaň kolem kovového zábradlí a vystoupala pár schodů.

Zákeřná bestie! pomyslel si sám pro sebe Cameron. „Je mi líto, slečno, ale nejsem váš portýr,“ argumentoval rozhodně.

„Taková drzost! Jak se jen opovažuješ mi odporovat! Jdu okamžitě zavolat otci a ten... *papá?*“ nestihla ani doříct. Osoba, o které právě hovořila se před nimi objevila v plné své kráse. „Také tě rád vidím, *querida,*“ zamručel její otec. „Camerone,“ vyslovil rovněž jeho jméno a uhladil si tmavé prošedivělé vlasy. „Skvělé že jdeš *papá*. Právě jsem ti chtěla zatelefonovat. Cameron si odmítá plnit svou práci!“ žalovala dotčeně a jako malé dítě na něj namířila ukazováčkem. „Když dovolíš *querida,* nevědomky jsem si vyslechl celý váš rozhovor. Parkování auta rozhodně nepatří mezi Cameronovi povinnosti. Nebylo by tedy od věci, kdyby ses mu omluvila a podobné výlevy si do budoucna odpustila,“ řekl rozhodným tónem politika, kterým v reálném životě byl.

„Ale *papá...*“ namítala. „Žádné ale nezdvornost netrpím a ty to víš,“ upozornil ji. Chloe nakrčila nos a Cameron měl co dělat, aby zamaskoval pobavený úsměv. „Tak bude to?“ vybízela ji. „*Papá!*“ „Dost. Už jsem domluvil.“ Chloe se zhluboka nadechla a škrobeně se natočila

ke Cameronovi. Její výraz ve stylu: "Tohle si ještě šeredně odskáčeš," byl čitelný jak Cameronovi tak i Robertovi. Ten jí navíc připomněl, že stále ještě nic neslyšel.

„Moc se omlouvám, Camerone," skoro zavrčela. Cameron si zkrřížil paže na hrudníku a pozoroval ji s jeho obvyklým klidem.

„No, ne že bys to nesvedla lépe," poznamenal Roberto. Chloe uraženě zamlaskala. „To by myslím stačilo *papá*, tady Cameron..." dlaní mávla jeho směrem, „...zajisté pochopil, že to myslím upřímně," procedila skrz pevně zaťaté zuby.

„Samozřejmě slečno. Mimochodem, v kolik hodin se mám zítra dostavit na směnu?" přisadil si nevinně a s nově nabytým zájmem hodnotil Chloeninou zlost. Ta se prolínala zejména v jejím výrazu.

„Na směnu? Vždyť máte mít volno," vmísil se do jejich rozhovoru zaraženě Roberto s čímž Cameron počítal. *Však já ti ještě ukážu, ty rozmazlený spratku*, pomyslel si pomstychtivě a na výsost spokojeně si užíval její rozpaky.

„To je sice pravda, ale vaše dcera mi sdělila, že jste moje volno zrušil," oznámil Robertovi ledabyle. Věděl, že za zrušením jeho volna ani zdaleka nestojí on.

„Pro tvé vlastní dobro, *cariño*, upřímně doufám, že mi k tomu máš co říct." Chloe si uvědomovala, že to nevěstilo nic dobrého. Pokaždé když *papá* zaujal tento postoj a tvář stáhnul do masky zdvořilosti, věděla, co přijde. Přednáška a ne malá. Čím víc se totiž *papá* ovládal, tím větší byl vztek, který před okolním světem skrýval.

„Samozřejmě, *papá*. Co kdybychom si promluvili v soukromí? Přeci nebudeme naše osobní záležitosti rozebírat před zaměstnanci," snažila se na to jít diplomaticky. Chytila ho za paži a pokoušela se ho opatrně navést směrem k jeho pracovně.

„Camerone?" zvolal Roberto ještě před tím, než se s Chloe stihli vypařit z místnosti. „Ano pane?" odpověděl mu pohotově a trpělivě vyčkával na jeho pokyny. „Mohl byste na mě počkat v salonku? Potřeboval bych s vámi mluvit," vyhledal jeho pohled. „Ovšem," přitákal bez zaváhání Cameron a dlaně si elegantně složil na sebe.

Spojené státy americké, Kalifornie, San José, o dvě hodiny později

„Krev je to, co život v nás drží. Tekutina, která nikdy nezміzí. Její hustota tolik živočišná, čistá, krásná, nespoutaná. Je stejně tak

mocná jako síla božího syna, jehož víra navždy přežívá," promlouval v posvátném obdivu hnědovlasý muž s křivými rty zohavenými rozštěpem. Táhnul se od levého koutku jeho úst až k malému nosu.

„Ani kapka nevyjde nazmar, můj pane," sliboval se šíleným leskem, který se odrážel v jeho prozíravých očích. Zvednul plastovou nádobu a s její pomocí přelil dva litry ještě teplé krve do kovového kbelíku.

„Vážím si tvého daru a s úctou ho využít budu." Popadl široký štětec a zíral na rubínové kapičky, které stékaly po dřevěné rukojeti. „Tak zářivá." Zálibně sklopil oční víčka.

„Ten hříšník si nezasloužil její přítomnost, pane. Byl příliš zkažený na to, aby byl součástí něčeho tak vzácného tak velkolepého." Zaměřil se na zašedlou zeď. Potřebovala jeho péči. „Nezasloužil si váš dar života," mumlal stále dokola a začal na zeď před sebou, nanášet první vrstvy krve.

„Lahodná a plná energie," olíznul si ukazováček a s posvátnou úctou pozoroval zeď, která se začala měnit na rubínově červenou.

„Takhle je to mnohem lepší. Co myslíte, pane?" pohlédl na hubeného muže, který postával u kovových dveří. „Jeho hříšná duše mohla díky naší pomoci dojít spasení," šíleně se zasmál a sledoval pánovy kroky, které vedly k právě natřené zdi.

„Máš pravdu můj věrný služebník. Osvobodili jsme jeho duši a našli užitečný způsob, jak využít i jeho zkažené tělo," reagoval na jeho slova pán a pohládl ho po tváři.

Kalifornie, San José, Royal Avenue, tři hodiny odpoledne

„No," řekl Roberto a zavřel za Chloe dveře pracovny. Chloe si skousla spodní ret a Roberto došel k úhlednému pracovnímu stolu s ručně vyřezávanými ornamenty. „No?" zopakovala a hleděla na otce. Vyzařovala z něj podobná autorita, jakou měla i tato neosobní místnost. Ostřížím zrakem zaznamenala, jak se přestal opírat o parapet okna a hřbetem ruky přešel po čalouněném křesle. Vypadalo jako trůn samotného vládce pekla. Velmi dominantně a honosně. Podobně jako on sám.

„Čekám." Rozhodil paže do stran. „Já ale nechápu na co." Nervózně se ošila, když sprásknul dlaně a usednul do svého trůnu.

„Můžeš mi vysvětlit, co se ti na Cameronovi nelíbí? Je to skvělý člověk a perfektní zaměstnanec. Nechci o něj přijít," promluvil, přehodil si nohu přes nohu a pozorně se zahleděl do jejího obličje.

„Skvělý člověk? Perfektní zaměstnanec? Uvědomuješ si, co říkáš, *papá*?! On je naprosto nemožný a drzý!“ Přiblížila se k otci a usedla do volného křesílka. Z toho, jak na ni hleděl, se nemohla ubránit pocitu, který ji přirovnával k neposlušné školačce v ředitelně.

„A už je to tu zase. Takže naposledy, *querida*. Nepropustím ho jen pro to, že na tebe neudělal dobrý dojem. Nezajímá mě, jestli se ti líbí a už obzvlášť ne, co si o mém názoru myslíš. Je to jasné?“ tázavě nadzvednul obočí a zapletl si prsty na rukou. Chloe na prázdno zalapala po dechu.

„Tohle nemůžeš myslet vážně! Vždyť je to jen obyčejný budižničemu, co má co dělat, aby si obléknul stejné ponožky!“ Vyskočila z křesílka. Nedokázala už nadále snášet ten upřený pohled, kterým ji propaloval.

„Chloe, *cariño*, to tě vidina toho že neoplývá módním vkusem rozčiluje natolik, že po mně chceš, abych ho vyhodil? Takhle to ale nefunguje, *chica*. Vyhodím ho jedině, když nějakým zásadním způsobem nebude zvládat pracovní povinnosti,“ pokoušel se jí domluvit.

„Ale to nemůžeš! Vždyť on je jen obyčejná... spodina,“ opovrživě ohrnula ret. Roberto se nadechnul a propíchnul ji tvrdým pohledem.

„Dovol, abych ti připomněl, že tvá *mamá* byla taky jen obyčejná, jak ty jsi to nazvala, spodina a přesto byla v mnohých případech daleko chytřejší než já,“ semknul rty. Chloe přestala rázovat po kanceláři a promluvila tentokrát mírněji.

„To je ale něco jiného. *Mamá* byla jiná,“ špitla a vzpomněla si na tu rozesmátou tmavovlasou ženu. Její podobizna jí v mysli utkvěla jako ten nejcennější drahokam. Izabella Reyes byla vskutku jiná a neříkala to jen pro to, že to byla její matka. Dosáhla mnoha úspěchů a nikdy se s nimi nenadřazovala nad ostatními. Když byla ještě dítě, imigrovala s rodiči do Ameriky. Byla to původem Mexičanka. Z vyprávění jejího *papá*, který ji nesmírně miloval, věděla, že neměla lehký život. Alespoň do doby, dokud nepoznala jeho. Toho velkého Roberta Reyese. Její otec byl též původem Mexičan. Jeho rodina se angažovala v politice a rovněž vlastnila několik poboček. Zabývaly se řízením dovolenkových letovisek. Na jednom z těchto letovisek poznal právě její matku. Podle Robertových slov to byla *amor a primera vista*, přičemž Chloe vždy neopomněla jen otráveně protočit oči. Na lásku a podobné věci nevěřila. Ona byla spíš ten typ člověka, rychle si užít a pak jen

sbohem *amigo*. Tak tedy jen co se poznali, po dvou letech se zasnoubili a měsíc na to vzali. Chloe měli přibližně rok před svatbou. Celá jejich rodina připomínala dokonalou idylku. Alespoň do doby, než se jednoho večera do jejich domu nevloupali zloději.

Byly s Izabellou doma samy. Otec byl v tu dobu zrovna na služební cestě v New Yorku City. Bylo jí tehdy pět a Izabella ji ukládala do postele. Pamatovala si, že se obě při zaznění tříštícího skla pohotově vymrštily a vyděšeně nadechly. Izabella se jí ihned snažila utěšit i když musela být stejně vyděšená jako ona. Všechno bude dobré, *cariño*, řekla jí tehdy. Ale nic nebylo v pořádku. Tušila to už v ten okamžik, kdy jí Izabella schovala do skříně a odešla. To bylo vlastně naposledy, co jí viděla. Pamatovala si hlasité rány a křik, který vycházel z kuchyně. Byla ale natolik vystrašená, že jen usedavě plakala a zůstávala schovaná ve skříní pod vrstvou oblečení. Takto ji druhého dne ráno našla i policie, která dostala oznámení od souseda. Z toho rána si nepamatovala mnoho jen to, jak ji nějací lidé vzali do dětského ústavu a kontaktovali jejího otce. Jak se dozvěděla později, její nebohá matka byla ubodána k smrti jen pro pár kusů šperků. Zemřela okamžitě při dopadu první rány. Pachatele nikdy nedopadli.

„Máš pravdu, byla,“ pronesl tiše Roberto a i když hleděl na ni, vypadalo to, že ji absolutně nevnímá. „A teď, když už jsme si to malé nedorozumění vyjasnili, mohla bys mě omluvit? Cameron na mě čeká,“ pověděl a bez sebemenšího zájmu opustil křeslo.

„Jsi pěkně na omylu, pokud si myslíš, že jsme si to vyjasnili! A jak se vůbec opovažuješ mě před ním zesměšňovat a kárat jako malou holku!“

„Protože se tak chováš?“ napověděl jí prozíravě a nadzvednul obočí. Chloe se ostře nadechla a než stačila ještě něco dodat, Roberto zvednul ukazováček a tím ji umlčel. „Neopovažuj se ho znovu terorizovat,“ varoval ji. „Terorizovat! To nemyslíš vážně!“ přeskočil jí hlas. „Co tedy mělo znamenat to, jak si mu nemístně poroučela? Já tě znám, Chloe. A nezkoušej na mě ten tvůj výraz raněného psíka. Necháš ho na pokoji, rozumíš?“

„Ty mu budeš od této chvíle dělat bodyguarda? Já myslela, že to je jeho práce!“ pohrdavě si odrkla a začala studovat strukturu svých nehtů. „Někdo musí,“ povzdechnul si unaveně, na což Chloe semkla rty. „Ha! Teď jsi to přiznal!“ „Co jsem přiznal?“ nechápal a zmateně se rozhlížel kolem sebe. „Že je slabý i na to, aby ochránil sám sebe! Proč

ho tedy zaměstnáváš? Není pro tuto práci vhodným kandidátem!" Chytala se každického stébla trávy.

„Ale *querida* před tebou ho musí někdo chránit. Jsi jako sup. Budeš nad ním kroužit do té doby, dokud se nesloží. V některých případech jsi až přespříliš ambiciózní,“ unaveně si promnul čelo. „Jak to, sakra, myslíš, že jsem sup! A...“ nestačila doříct.

„To by stačilo, Chloe. Domluvil jsem. Ty ho necháš na pokoji. Jestliže ti opravdu tolik vadí pokus se ho ignorovat. Vyhýbej se mu. Co já vím, jsi dostatečně inteligentní na to, abys na něco přišla...“ pokrčil rameny, „... ale chci, aby ti bylo jasné, že já ho nevyhodím. To je moje finální rozhodnutí. Odcházím.“ Dokončil svůj monolog, vzal za kliku a zanechal Chloe se všemi těmi myšlenky, které jí nedovolovaly racionálně uvažovat. „Sakra!“ zaklela a dlaní plácla do stěny. „Však počkej! Já tě odsud ještě vykopu, i kdyby to mělo znamenat to poslední, co udělám!“ slíbila si.

Spojené státy americké, Kalifornie, San José, chráněná přírodní oblast Stříbrné údolí, jedna hodina v noci

„Bůh je náš. Bůh je v nás. Bůh je ten, kdo stvořil nás. Je to on, komu sloužíme a díky komu cítíme, všechno kolem nás tak zřetelně, poutavě a smyslně. Je to on, kdo životem nás provází a osudy druhým utváří,“ prozpěvoval si dokola vysoký muž, který za jasné teplé noci plnil kovový kbelík až po okraj vlhkou hlínou. Získával ji z tunelu, který udržoval odhrabaný už několik dlouhých let.

„Bud' požehnán, Nejvyšší,“ zamumlal, když se po kolenou i s kbelíkem hlíny doplazil na povrch. Pohlédl na staré palmy, které díky svým pravidelným návštěvám už tak důvěrně znal. „Děkuji ti za lekci trpělivosti, pane. Jen díky ní jsem mohl dojít poznání a být ti opět o kousek blíž,“ zašeptal k zářivému měsíci, který se na obloze vyjímal v podobě úplňku.

„Ne!“ vykřikl najednou a zakryl si tváře dlaněmi. „Nechtěl jsem tě urazit! Prosím odpusť! V žádném případě se nad Tebou nepovyšuji! Musíš mi věřit, pane! Mé skutky jsou čistě a jen pro vaše potěšení, vaši radost!“ křičel šíleně, zatímco ústa stahoval v bolestných grimasách a rval si pramínky vlasů z hlavy. „Prosím, nenuť mě k tomu! Už budu poslušný!“ vycházelo z jeho úst vyšinutě. „Prosím!“ zakřičel k nebesům a dlaněmi si otřel slzy, které mu pravidelně stékaly po tvářích.

„Máte pravdu, Nejvyšší, vím, že si zasloužím svůj trest o to víc, když se mu pokouším vyhnout!“ Postavil se na rozklepané nohy a oklepal si hlínu z potrhaných džínů. Nacvičeným pohybem ze sebe stáhnul nejprve mikinu a posléze i propocené tričko.

„Odpuste mi mou slabost. Pokusím se jí už nepropadnout,“ přísahal odhodlaně a očima zalétnul ke koženému opasku kalhot. Měl za ním zasunutou dýku s dřevěnou rukojetí. „Vím, že musím pykat za svou prostořekost, pane. Zhřešil jsem a nadřazoval se nad Vaší existenci.“ V znamení naprostého přesvědčení přikyvoval a nehty přejel po rukojeti dýky.

„Tohle dělám pouze pro vás, můj pane. Jelikož to jen díky Vaší zásluze a pozornosti jsem se stal bytostí, která bude jednoho dne hodna před Vámi a nejvyšším nebeským soudem reprezentovat svoje skutky,“ pravil ještě před tím, než vytáhnul dýku a za účelem vlastního trestu s ní začal sekát do své hrudi.

Kalifornie, San José, Royal Avenue, tři hodiny odpoledne

„Moc se vám za svou dceru omlouvám Camerone. Někdy umí být dost ambiciózní a neurvalá.“ Byla Robertova první slova hned, co vstoupil do prostorného salonku. Nacházel se v něm menší bar a pohodlná pohovka s měkkými potahy.

„Neurvalá... to ji vskutku vystihuje,“ připustil Cameron a lehce se ušklíbnul, když si vzpomněl na její vzteklý obličej.

„Jsem si vědom toho, že je rozmazlená, Camerone, ale vyrůstala bez matky. Snažil jsem se jí proto dát vše, o co si řekla. Asi jsem to trochu přehnal,“ uznal skepticky a posadil se do na vlas stejného křesílka, ve kterém seděl i on.

„Bez obav, pane. Já si její vystupování neberu osobně,“ ubezpečil ho Cameron a myslel to smrtelně vážně. „To jsem rád,“ oddechl si Roberto a dokonce i jeho tvář s výraznými lícními kostmi ubrala na křečovitost. „A nyní k tomu, proč jsem s vámi chtěl mluvit.“ Přehodil si nohu přes nohu a složené dlaně položil na koleno. Cameron se trochu napjal. Nevěděl, co má od druhého muže očekávat. „Jde o to, Camerone, že mi poslední dva týdny začala přicházet zvláštní pošta,“ vysypal ze sebe jedním dechem a zhluboka se nadechnul.

„Jakou poštu máte přesně na mysli, pane?“ zeptal se ho klidně. Roberto si promnul spánky, a ještě notnou chvíli mlčel. „Výhružné dopisy, Camerone. Jde o výhružné dopisy,“ sdělil mu nakonec tuto

podstatnou informaci. „Mohu je vidět?“ reagoval na jeho sdělení zaujatě a když se pozorněji zaměřil, spatřil nové vrásky kolem jeho unavených očí. „To bohužel nepůjde. Má je u sebe FBI. Původně jsem zašel jen na místní policejní oddělení, ale tam usoudili, že celá ta věc je mnohem závažnějšího charakteru,“ vysvětlil mu.

„Takže FBI o všem ví?“ ujišťoval se. „Správně, policie jim předala veškeré potřebné podklady k případu, hned po doručení první krabičky. Sice mi slíbili, že to vyřeší, ale k ničemu novému se pořád nedostali.“ Nešťastně zakroutil hlavou.

„Jaké krabičky?“ Byla další skutečnost, které nerozuměl. „Omlouvám se. Úplně jsem zapomněl, že jsem se vám o tomto ještě nezmínil. Po čase mi společně s dopisy byly doručeny i takové zvláštní dřevěné krabičky s dary. V té první se nacházela jakási zlatá mince,“ nastínil mu dodatečně. „Kdy vám byla doručena?“

„To je právě to, co je na tomhle všem asi to nejděsivější. Před dvěma týdny jsem ji našel ležet na konferenčním stolku v mé pracovně.“ Svěřil se mu sklíčeně. „Cože? Jste si jistý, že vám ji nedonesl někdo z personálu?“ byla Cameronova první spontánní úvaha. Roberto jen nejistě rozhodil paže do stran a obrátil se zády k němu.

„To, kdybych věděl. Nedokážu si to nijak vysvětlit. Tahle vila je pod neustálým dohledem jak bodyguardů, tak kamerového systému. Moji muži ale nedávno zjistili, že v něm chybí nějaké časové úseky,“ říkal s úzkostí, která z něj číselna na míle daleko.

„O kolik časových úseků se jedná?“ Pokoušel se zorientovat. „Tak o osm,“ pravil Roberto a nešťastně si povzdechnul. „Rozumím a co další krabičky?“

„Byly pak už jen dvě. Ta druhá mi přišla zhruba čtyři dny po té první. Nacházely se v ní mé zlaté hodinky. Ještě dva dny před tím, než mi byly doručeny, jsem je měl na zápěstí. Na to že jsem je ztratil, jsem přišel až doma. Nepřikládal jsem tomu ale přílišnou pozornost. Myslel jsem si, že se mi musely jen někde rozepnout. Což byl ale omyl, Camerone. Ten někdo byl u mě a musel mi je stáhnout,“ zasípal Roberto.

„Abych byl upřímný, nemám z toho všeho vůbec dobrý pocit, pane Reyesi. Co se nacházelo v poslední krabičce?“ zeptal se se strachem. „Můj pět let starý volební slogan na starostu města,“ odpověděl mu téměř neslyšně. Cameron se prudce otočil a sprostě zaklel. „Tohle začíná být opravdu vážné, pane Reyesi.“ Roberto jen souhlasně přikývnul „To si taky připouštím, a proto vám to říkám,“ upřeně se zahleděl do jeho podezíravě stažené tváře.

„Co ode mě chcete?“ Sice chápal vážnost situace, ale co nechápal, bylo, jakou roli v tom hrál on. „Ale no tak, Camerone, když jsem vás přijímal, důkladně jsem si prostudoval váš životopis,“ oznámil mu a pozorně zkoumal Cameronův obličej, který na sobě ale ani po jeho slovech nedal nic znát.

„Pokud máte na mysli to, že jsem byl voják a pracoval pro CIA, tak to je pravda,“ potvrdil Robertovi kývnutím hlavy. „Ano, sloužil jste v armádě a pracoval pro CIA. Jak jsem se ale dozvěděl, ani zdaleka jste nebyl jen bezvýznamný agent.“ Cameron přimhouřil oči. Tento rozhovor se mu moc nezamlouval. „Některé vaše případy vyžadovaly práci v přísném utajení s vynaložením veškerých schopností rovnajících se špionáži,“ pronesl Roberto a tím zároveň doplnil část Cameronova životopisu, o kterém se schválně nezmínil. Neměl na něj dobré vzpomínky.

„Jak jste se to dozvěděl?“ zajímal se podezíravě. „Víte, Camerone, když někoho přijímám, vždy si o něm zjistím všechny podrobnosti.“ Klidně si propletl prsty a opětoval mu jeho pohled.

„Takže abychom si to shrnuli. Po důkladném proštouření mého života, jste se rozhodnul, že mě udělat svého osobního detektiva? Chápu to správně?“ odfrknul si ironicky. Tohle se mu nelíbilo. Nechtěl se vracet ke svému starému životu. Bolestných vzpomínek bylo příliš mnoho a utrpení jakbysmet.

„Taky by se to tak dalo říct. Uvědomuji si, že pro mě pracujete jen jako bezpečnostní agent. Právě díky vaší odbornosti, vás ale chci požádat, jestli byste se neujal vedoucí pozice mé soukromé ochranky? Potřeboval bych pomoc s vypátráním toho psychopata. Už jsem doopravdy zoufalý, Camerone. O to víc, když si s tím vším neví rady ani FBI.“ Začal si klouby prstů nervózně poťukávat po kolenu.

„Vy mě chcete povýšit?“ zatřepal zmateně hlavou Cameron, který už snad ničemu pořádně nerozuměl. „Vlastně by se to dalo vyjádřit i tak,“ připustil Roberto a pokrčil rameny. „Dobře, budu o tom uvažovat,“ slíbil mu.

„Pane?“ ozvalo se tiché zakleпání na dveře a hned po vyzvání se objevila postava muže z ochranky. „Ano?“ odpověděl mu automaticky Roberto a na tváři vydobyl klidný výraz. „V zasedací místnosti na vás čeká pan ministr,“ sdělil mu muž, lehce se rozkročil a zkrřížil ruce na hrudníku. „Mason už je tady?“ divil se Roberto a opatrně vstal. „Ano, pane,“ odsouhlasil mu to. „Nuže dobrá. Děkuji vám, Bradane.“

Vzkažte mu, že se k němu připojím za pár minut.” Obrátil pozornost zpět na Camerona. „Spolehněte se, pane,” přikývnul Braden a vytratil se ze salonku.

„Moc si vážím toho, že o tom budete uvažovat, Camerone. Doopravdy potřebuji někoho schopného, kdo bude mé muže vést,” zhluboka si povzdechl a sledoval Camerona s napjatým výrazem v obličeji.

„To je přeci přirozené,” pověděl sice zdvořile ale v duchu si nadával za to, do čeho se to zase nechal strhnout. *No tak, Camerone! Vzpamatuj se!* okřikoval ho jeho vnitřní hlásek ale zcela zbytečně. I když si to Cameron přál sebevíc, nedokázal v sobě zapřít srdce bojovníka. *Sakra, dost! Tvoje akce jsou už dávnou minulostí! Nejsi zodpovědný za životy ve svém okolí! Tak se vzmuž a řekni: Ne!* Nabádal se odhodlaně, ale i když se snažil, tohle zkrátka nedokázal. Jako by snad ty sračky, ve kterých se máchal, nestačily a on k nim musel přidat další položku.

„Jsem vám velmi vděčný, Camerone. A teď když mě omluvíte, mám pracovní schůzi se svým přítelem a obchodním partnerem,” pravil Roberto a čekal, až se Cameron postaví na nohy, aby mu mohl potřást rukou. „Dobře, pane. Přeji vám příjemný zbytek dne,” zamumlal mechanicky Cameron a bok po boku se společně vydali ke dveřím. „Děkuji a Camerone?” ozvalo se z dálky ještě volání jeho jména. Cameron se prudce otočil. „Vezměte si zítra to volno,” mile se usmál a hned nato zmizel za dveřmi.

2. kapitola

Kalifornie, San José, Harwood Avenue, o den později

Co má, sakra, dělat? pomyslel si Cameron a došel k mini baru ve svém střešním bytě. Sídlil na samém okraji města. Nalil si štědrou dávku jeho oblíbeného dvacetiletého Bourbonu Van Winkle a frustrovaně si prohrábnul vlasy. *Nemůžu to vzít*, položil si dlaně na stehna a vmáčknul se do pohodlného křesla u okna. „Sakra!” Silou vůle se snažil zastavit chaotické vzpomínky, které se mu myslí honily jako tornádo. Ale ať se snažil sebevíc, všechny ty momenty, ve kterých viděl úsměvy svých mrtvých kolegů, nešly zapomenout.

Dnešní noc nezamhouřil ani oko. Pořád dokola se mu vracely útržky jeho poslední akce u CIA. Od té doby uplynuly už čtyři měsíce. Čtyři měsíce od doby, kdy při jedné nepovedené akci zemřeli jeho parťáci. Stále se mu to tak jasně vybavovalo před očima. Taranův křik a Rhodyho střeva která se vysypala z jeho břicha. *Bože!* Připlácnul si dlaň na čelo a setřel studený pot. Oba znal dlouhých pět let. Byli to nejen jeho parťáci ale zároveň nejlepší přátelé. Jediná rodina, kterou kdy vlastnil. Jaká to ironie. On, který neměl pro co žít, je naživu a Rhody a Taran, kteří měli všechno, manželky, děti... *Ach bože!* Rhodyho chlapeček bude za dva měsíce slavit páté narozeniny. Zase ho zaplavily krůpěje potu a myšlenky na tu osudnou noc, která vše změnila.

Byla to akce ničím odlišná od těch předchozích. Přesto se ale v průběhu jejího konce proměnila na učiněný horor. Měli osvobodit civilistu, kterého zajali teroristi. Akce to byla sice jednoduchá, ale to, co nastalo, by nečekal ani v nejhorším snu. Hned co pronikli do nepřátelského tábora, rozdělili se. Rhody s Taranem měli nalézt uneseného civilistu, zatímco Cameron jim kryl záda ze zálohy. Všechno šlo hladce. Jeho parťákům se podařilo lokalizovat zajatého civilistu a bezpečně ho dovést do SUV. Pak se to ale stalo. Ve chvíli, kdy chtěl Rhody použít vysílačku a dát mu pokyn, aby se stáhnul, ozval se výbuch. Cameron sebou škusnul a se vzdálenosti několika yardů pozoroval jejich hořící dodávku. Pamatoval si, že se mu podlomila kolena. Spatřil totiž Rhodyho tělo ležet na zemi a Tarana rozsekaného na padrť hned kousek vedle. Už si přesně nepamatoval, jak reagoval, ani co se dělo dál. Nejspíš omdlel. Probudil se až druhý den ráno v nemocnici, kde mu doktoři oznámili, že jsou oba mrtví. Dodnes nevěděl, co se s dodávkou přihodilo a proč vyletěla do povětří. *Ne, nemůže na to myslet, znovu*

už *ne!* Snažil se zapomenout, ale bylo to skoro nemožné. Na jejich mladé životy se nedalo jen tak zapomenout. Křečovitě zavřel oči. Jestli to takhle půjde dál, bude muset co nejdřív navštívit nějakého psychologa. Byl už tak zoufalý, že si začínal připouštět i tuto alternativu.

Myslel si, že když odejde od CIA a začne někde jinde, uleví se mu. Věděl, že každý agent má být zvyklý na smrt ve svém okolí, ale tohle bylo přesto jiné. Rhody a Taran byli jeho přátelé! Snad první, kteří ho doopravdy znali. Proto jejich smrt nepřekousnul. Nezvládnul se dívat na to utrpení a promarněné životy kolem sebe. Nemohl, nesnesl by už ani o jeden pohled navíc. Když se nad tím vším tak zamyslel, zpráva o jeho výpovědi vlastně ani nikoho nepřekvapila. Jeho nadřízený ji bez protestu přijal, a dokonce mu doporučil tuhle práci.

Zahleděl se na potemnělé okolí před sebou. *San José*, pomyslel si. Nikdy si nepředstavil, že by mohl skončit právě tady. Převrátil do sebe zbylý obsah skleničky a vychutnal si tlumící účinek, kterým na něj alkohol působil. Vždy když přišel z práce domů nějaký požil. Nejdřív si to ani neuvědomoval, ale postupem času přišel na to, že se stává alkoholikem. Jeho život se proměnil na každodenní rutinu. Stále jen pracoval, pil a ráno vylehával kocoviny. Vlastně si ani nevybavoval, kdy naposledy se probral bez bolesti hlavy a příšerné pachuti na patře.

„Kurva!“ zahřešil a prsty si zajel do vlasů. Nic mu nevycházelo tak, jak si plánoval. To byl ostatně jeden z důvodů, proč na sebe nechtěl vzít zodpovědnost za možné selhání v případě Reyesova vyděrače. Potřeboval se v první řadě dostat ze svých traumat, a ne si jich přidělavat ještě víc. Ale přesto... *Sakra! No tak, chlape, co se stalo s tvým zdravým pudem sebezáchovy?* okřikl se hned, co se v něm ozvala ta ctihodná stránka jeho samého. Stránka, která chtěla pomáhat a zprostit pana Reyese jeho problému. *On ale, sakra, není tvoje starost! Je to tvůj zaměstnavatel tam váš vztah končí! Tečka! Šlus! Finitu! Tak se o něj už, kurva, přestaň starat! Co ti je do něj a jeho problémů? Sám máš svých starostí až až a jeho to taky nezajímá! Zatraceně! Proč jen jeho šéf nebyl zkažený člověk, kterému by se dalo tak snadno říct ne? Tak, kruci, proč?! On ti pomohl, našeptávala mu jakási čestná část jeho samého a měla, do prdele, pravdu. Poskytnul mu práci. Rozhlédl se po luxusně zařízeném bytě, který se utápěl v šerém světle. Pomohl mu naleznout domov ale především smysl života. Přesně si vybavoval ty dny, které následovaly hned poté co dal výpověď u CIA. Jak se opíjel do němoty a kolikrát se vzbudil na ulici v nějaké zapadlé*

uličce s ostatními ztracenými existencemi. On ho z toho všeho vytáhnul. On a všechna ta rutina, která v jeho životě zavládla. Nedokázal se k němu otočit zády, kurva! Po všem, co pro něj i když nevědomky udělal, zkrátka nemohl!

„Zatraceně!“ zaklel a hmátnul po vyzvánějícím mobilu. Nebyl opravdu v dobrém rozpoložení. Jméno jeho současného kolegy, které se zjevilo na display telefonu, ho však donutilo se alespoň částečně zkoncentrovat. „No Patricku?“ řekl hrubým hlasem. Dotyčný na druhé straně aparátu se krátce odmlčel.

„Camerone? Jsi to ty?“ ujišťoval se. „Jo, co potřebuješ?“ Patrick si zhluboka oddechnul a okamžitě se pustil do vysvětlování. „Vím, že máš dnes volno, ale jde o večírek slečny Reyesové,“ začal opatrně. Hned, co Cameron uslyšel jméno té malé potvory, semknul rty do nic neříkající linky. „Co provedla tentokrát?“ ptal se mechanicky. „Nejedná se o žádnou, ehm... událost iniciovanou z její strany,“ zamručel Patrick. „Tak co se děje?“ I když byl Cameron zvědavý, nedal to na sobě znát. „V jejím bytě ve městě je policie,“ pronesl procítěně. „Cože? Proč?“ nechápal a mobil sevřel ještě pevněji. „Někdo zabil kuchaře,“ oznámil mu a na chvíli se odmlčel.

„A ona to viděla? Jsou všichni v pořádku?“ zahrnoval ho jednou otázkou za druhou. „Z toho, co mi pověděl Paul, ho slečna Reyesová našla společně se slečnou Morales zastrčeného v komoře. Šly akorát zkontrolovat, jak postupují přípravy jídla na večer. Další dva kuchaři tvrdí, že ho naposledy viděli předtím, než se vydal do spíže pro nějaké suroviny. Nesháněli se po něm údajně proto, že byli příliš zaneprázdnění s přípravou dezertů,“ vyprávěl mu příběh, který si Cameron uměl tak živě představit.

„A co na to říká pan Reyes?“ byla jeho další otázka. Nějaký šestý smysl mu našeptával, že to celé má určitě co dočinění s tím psychopatem, který se na pana Reyese zaměřil. Bylo to zkrátka hodně náhod najednou. Pokud byl dobře informovaný a on byl, doteď se v prostředí rodiny Reyesů nevyskytovala žádná vražda či jiný závažnější zločin. Jenom ty zpropadené dopisy a dárky.

„To je právě to kvůli čemu volám. Mluvil jsem s ním asi deset minut potom, co se mu ozvali federálové. Přeje si, abys přijel, podíval se na místo činu a utvořil si svůj vlastní názor,“ vychrlil jedním dechem Patrick. Cameron si promnul čelo a nevidomě se zadíval z okna.

„Budu tam za dvacet minut,“ poznamenal a s rychlým rozloučením zavěsil. *Osud byl vážně řádné svinstvo*, pomyslel si unaveně. Ten psychopat, ať to byl kdokoliv, byl opravdu nebezpečný. Nedal by moc za to, že je to někdo známý. Člověk, který se celou dobu přetvařuje. Jakmile za ním ale zapadnou dveře, stává se tím, kým doopravdy je. Pomateným psychopatem, který touží po moci a pocitu nadřazenosti. Měl s takovými lidmi už co dočinění a kdyby to sám neviděl, ani by nevěřil. Tyto navenek sice spořádané bytosti uměly kolikrát překvapit. Většinou se jednalo o sadisty či pedofily kteří svou pravou stránku ukrývali hluboko za vším tím divadýlkem, kterým se snažili obelstít svoje okolí. Nezaráželo by ho, kdyby dotyčný vlastnil dům na předměstí, měl naprosto čistý trestní rejstřík a dokonalou rodinku, která by v žádném případě o problému jednoho z jejich členů neměla žádné tušení. „Však se to ale už brzo dozví,“ promluvil sám k sobě na základě jeho myšlenkových pochodů a sáhnul po kožené bundě odhozené na sedačce. „Už velmi brzo,“ dodal a rozešel se ke dveřím s pocitem, který byl v naprostém rozporu s jeho pudem sebezáchovy a zdravým rozumem.

Spojené státy americké, Kalifornie, San José, o dvanáct hodin později

„Tělo moje jako tvoje. Duše volá, přijď si pro mě. Srdce k tomu tiše bije, ruce volně natahuje. V očích stín a ve stínu prázdno, zvládneš tuto výzvu snadno? Výzvu, která nese stopy, zračící se na dně stoky a šeptající bez pomlky, jsem zcela tvoje můj převeliký,“ dopověděl radostně muž, který klečel na špinavé podlaze s dlaněmi napřaženými ke kamennému stropu. „Zvládneš tuto výzvu snadno?“ zopakoval a šíleně se rozesmál. Zvládne, samozřejmě že zvládne.

„Dostal jsem se už dost daleko na to, abych to teď vzdal, můj pane. Za celé ty dlouhé roky, co jsem vám věrně sloužil, jsem se naučil pravou definici slova trpělivost,“ vycházelo z jeho úst téměř neslyšně. Nechal dlaně klesnout na chladnou podlahu a pozornost zaměřil na rudě vymalovanou zeď. Utápěl se v její záři, kterou způsobila krev hříšníka. V hlavě se mu stále dokola prolínal jeho křik. Ten nebožák si ani neuvědomoval, jak jeho duše trpěla! Byla to jen a jen jeho chyba! Dábel vždy chodil skrytě mezi námi, aby se nás pokoušel stáhnout na scestí! Naším úkolem bylo nepodlehnout mu. V tomto ale on na plné čáře selhal. Musel se tedy ujmout role kata a zničit to ďáblovu sémě, které v něm vzklíčilo.

„Budu se za tebe každý večer modlit, člověče. Stejně tak jako za ty, co jsem zachránil před tebou,“ zamumlal, opatrně vstal a došel k mrtvole ukřižované na zdi. Naklonil hlavu na stranu a sledoval, jak poklidně zdobila prostor před ním. „Budu se modlit k tomu, aby má očista stačila a náš pán tě vzal pod svá velkorysá křídla.“ Natáhnul dlaň a svým mozolnatým palcem pohladil sanici mrtvého muže. V jeho výrazu se odrážela bolest, kterou při svých posledních chvílích prožíval.

„Vím, že nyní možná nerozumíš, proč jsem tak konal. Jednou ale pochopíš a budeš mi za mou pomoc vděčný. Tím si jsem naprosto jistý.“ Věnoval poslední pohled jeho kalným očím, než se otočil směrem ke dveřím. Roztáhnul rty do obrovského úsměvu a spěchal za svým pánem, který pro něj měl už jistě připravené další povinnosti.

Kalifornie, San José, Lincoln Avenue, o jedenáct a půl hodiny dříve

„*Maldita sea!* Co se to tady děje! Okamžitě mě pusťte dovnitř!“ začal se prostorem nést Robertův pronikavý křik, který se prolínal s konejšivými hlasy policistů. „No tak se přeci uklidněte, pane, tam nemůžete,“ vysvětloval mu blondatý důstojník. „*Mierda!* Jak to myslíte, že nemůžu?“ zasyčel Roberto a zaťal pěsti. I přes jeho nenásilnou povahu se těžce ovládal, aby je udržel jen v úrovni boků.

„*Papá?*“ ozval se kuňkavý hlas z obývací místnosti a hned nato se v průchodu dveří objevil i jeho nositel osobně. „Chloe, *cariño!* Pusťte mě dovnitř!“ osopil se na policistu před sebou a upřeně se mu zahleděl do očí. To zřejmě zabralo. Soudil z toho, jak policista zanedával a ustoupil mu z cesty. „*Mi niña,* jsi v pořádku?!“ Rychlostí blesku se k ní přiblížil a prudce ji sevřel v náruči. „Já jsem se o tebe tak strašně bál, *niña,* tak moc. Když mi Owen zatelefonoval a vysvětlil, co se tu přihodilo, málem jsem strachem zemřel.“ Nepřestával svírat Chloeninou rozechvělou postavu a hladit její tmavé vlasy.

„Owen ti zatelefonoval?“ vydrkotala Chloe skrz šokem sevřené zuby. „Správně, dal jsem mu své číslo. Chtěl jsem, ať ho má u sebe a jak vidíš, docela se to hodilo,“ zkonstatoval. Chloe vůbec nepřekvapovalo, že něco podobného udělal. Owen, správce tohoto objektu, byl jeden z nejhodnějších lidí, které znala. „Neudělal ti nic? A co Phoebe? Kde je Phoebe?“ ptal se jí Roberto, a přitom dlaněmi nepřestával přejíždět po jejích ramenech.

„Nic se mi nestalo, *papá*, ani Phoebe ne. Zrovna teď sedí na gauči a odpovídá policistům na pár otázek,“ ujišťovala ho ve všech ohledech pozitivně. Tohle byl zajisté ten nejhorší den v celém jejím životě. Ta největší noční můra. Pořád se jí to promítalo před očima. Jednu chvíli se bavila s Phoebe a v tu druhou na ni vypadlo Xavierovo tělo. Křečovitě sevřela víčka a snažila se z hlavy vytěsnit jeho zakalené duhovky společně s krví na stejnokroji. Zimomřivě se zachvěla. Roberto sprostě zaklel, což Chloe v kombinaci s jeho vytríbeným chováním zarazilo ještě víc.

„Neboj se, *chica*, už se k tobě nepřiblíží. Já mu to nedovolím,“ uklidňoval ji. „Ty víš, kdo ho zabil?“ ptala se ho vyplašeně. „Myslím, že ano,“ zamručel potichu a s ní v náručí se vydal do menšího obýváku, kde se na jejich dvojici okamžitě sesypala hromada policistů.

„*Tío* Roberto,“ zamumlala hnědovlasá dívka s polodlouhým mi-kádem a stejně snědou pokožkou jakou měla i Chloe. „On je mrtvý, Xavier je mrtvý. Někdo ho zavraždil, zatímco nás od něj dělil jediný pokoj,“ zašeptala a upřela na Roberta své hnědé oči, ve kterých se nacházely zlaté tečky.

„Já vím, Phoebe. Vyřeší se to. To ti slibuji. Najdu toho, kdo to provedl, ať to stojí, co to stojí,“ uklidňoval ji Roberto. *Tohle*, pohlédl do tváří obou dívek, *zašlo už hodně daleko. Ty podivné dopisy byly jedna věc, ale ohrožování jeho rodiny druhá!*

„Ehm... ehm...“ odkašlal si svalnatý muž v uniformě FBI. Roberto nadzvedl obličej a pohledem zalétl na jeho hnědé vlasy sepnuté gumičkou. Byl to ten samý agent, se kterým se setkal před několika dny na stanici. „Dokážete mi říct co se tady stalo? Viděly jste někoho?“ zeptal se obou dívek naléhavě. „Ne, nic,“ broukly současně. Roberto si odevzdaně povzdechnul a promnul krk.

„*Pane Reyesi?*“ ozvalo se tiché zavolání od jednoho z přítomných agentů u dveří. Roberto sebou lehce trhnul. „Ano?“ odpověděl a upřeně sledoval světlovlasého agenta. Na jeho obličejí nebyla ani stopa po podrážděnosti. Právě naopak, v jeho nevýrazné tváři se prolínala zvědavost.

„Myslím, že tohle musíte vidět,“ poznamenal a dovedl ho do místnosti, kde bylo černým igelitem překryto Xavierovo tělo. „Zdá se, že ta vražda měla svůj motiv. Vrah je evidentně ta samá osoba, co vám posílá ty krabičky s dopisy,“ řekl agent a podal Robertovi gumové rukavice. Roberto nechápavě zkrabatil obočí, ale hned co uviděl tu tolik známou zelenou obálku a dřevěnou krabičku, pochopil.